

mærkning om Forhøielsen paa Domane-Indtægts- og Udgiftsbudgettet rigtigt, som min Mening ganske rigtigt har været denne, at jeg til dette efter min Betragtning rent administrative Anliggendes rigtige og forsvarlige Besørgelse, hvad Uvertissemønterne angaar, ikke antager at komme til at bruge mere end det, der nu staar paa Finantsloven, altsaa ikke kommer til at bruge det Tilskud, som det ærede Udvalg har villet — jeg vil ikke bruge det Udtryk: paanøde mig, men dog give Ministeren, uden at han har begjæret det. Selvsølgelig vil jeg til enhver Tid lade mig det være magtpaaliggende at sørge for, at Anmeldelserne ikke paa en saadan Maade, at Statens Interesse Intet lider, eller med andre Ord, at Anmeldelsen af Auktionser o. s. v. ikke faa fylldigt, at der ikke indfinder sig færre Liebhabere, end om Anmeldelsen var sket paa anden Maade. — Den ærede Ordførers Bemærkning om, at naar man vilde have et saaa sandsynligt rigtigt Udtryk som muligt for hvad Lovindtægterne vilde blive i det kommende Aar, maatte man i Virkeligheden opføre dem med det Betsøb, Tolden havde indbragt i de 12 Maanedere, der gik nærmest forud for det Tidspunkt, hvor man sluttede Behandlingen af Finantsloven, tiltræder jeg fuldstændigt. Den ærede Ordfører vilde gjøre gjældende, at det dog ikke var Hovedsagen at faae Overflaget til at blive saa sandsynligt rigtigt som muligt, men at der var et andet Hensyn, som var vigtigere, nemlig at allerede Udvalgets Behandling af Finantsloven, og derefter Behandlingen i dette og det andet Thing, kom til at hvile paa det samme Grundlag med Hensyn til Indtægtsberegningen, som Regjeringen havde gjort til Udgangspunkt for sit Finantslovsforslag. Det forekommer mig, at denne Betragtning i Virkeligheden ikke har meget at betyde, idet jo Finantsloven som bekendt i Reglen paa sin Udgifts-side undergaar meget betydelige Forandringer ved Behandlingen i Thinget, og det forekommer mig altsaa ikke, at der kunde indvendes Noget imod, at ogsaa Indtægtsfidens Tal forandredes under Behandlingen. Men, som sagt, jeg lægger heller ikke nogen særlig Vægt paa at faae Ansættelserne efter de sidste 12 Maanedere; jeg har kun villet gjøre opmærksom paa, hvad der efter min Mening var den rimelige Konsekvens af, at man ikke paa dette Punkt vilde holde sig til Gjennemsnitssystemet, men holde fast ved Ansættelse efter det sidste kendte Aar, nemlig, at man saa ogsaa maatte tage det sidste Aar nøiagtigt med. Smidertid lægger jeg som sagt ikke nogen Vægt derpaa. — Jeg kan jo fuldt erkende, at Diskussionen om, hvor vidt det omhandlede Tilskud til Sparekasserne vilde være forsvareligt og bringe Nytte, ikke har nogen praktisk Betydning, da der ikke ligger noget Endringsforslag for; men den ærede Ordfører kom selv tilbage til dette Punkt, og det naaa da ogsaa være mig tilladt at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han ikke fuldt har op-

fattet, hvad jeg før har sagt. Jeg tror i det Mindste ikke, at jeg har sigtet det ærede Udvalg eller dem, der interessere sig for, at et saadant Laan af Statskassen maatte blive givet, for, at det skulde være deres Mening, at dette kom en enkelt Klasse til Gode; jeg tror i Virkeligheden ikke, at jeg har udtalt mig paa en saadan Maade, at dette kunde være en rigtig Forstaaelse. Jeg har ganske vist sagt, at denne Hjælp vilde komme en enkelt Gruppe af Laanere til Gode, men der er en meget stor Forskjel derpaa og paa en enkelt Klasse af Medborgere, thi disse Laanere hos Sparekasserne findes lige saa fuldt i Byerne som paa Landet. Den ærede Ordfører opfattede det saaledes, at jeg skulde have ment, at det var en Foranstaltning, der særlig sigtede til at hjælpe paa betrængte Landboere, og navnlig altsaa vel paa den Klasse af Landboere, der er de hyppigste Kunder hos Sparekasserne med Hensyn til at søge Laan; men jeg har i det Mindste bestræbt mig for og ogsaa troet, at det var lykkeligdes mig ikke at give mine Udtalelser mod Foranstaltningen et saadant Præg, som om jeg mente, at Forslaget var stillet af særligt Hensyn til enkelte Klasser. Det turde iøvrigt hælde, naar den ærede Ordfører særlig vil have Sparekassernes Interessier og ikke Laantagernes hos Sparekasserne for Øie, at han saa kom til det Resultat, at selve Sparekasseseinstitutionen vilde være meget slet tjent med, om den antydede Hjælp af Statskassen blev ydet dem. Det vilde være en ligefrem Anvisning paa ogsaa for Fremtiden at søge Sparekassernes virkelige Reserveresond i Statskassen, Noget, der aldeles ikke stemmer med den selvstændige Stilling, vi hidtil helt igjennem have givet Sparekasseseinstitutionen her i Landet. Jeg tror, at den Omstændighed, at man uden Vanskelighed kommer Sparekasserne til Hjælp den første Gang, de trænge, vil medføre en mindre fremsynet Administration, og at den Bøthed, hvormed man yder Hjælpen, sandsynligvis vil have til Følge, at der bliver gjort Regning paa ogsaa for Fremtiden hos Statskassen at kunne finde de dispoible Midler, som enhver fornuftig Sparekassesebestyrelse bør sørge for at have i sit eget Verge. — Det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds (Sagd) er jo ikke gaaet saa vidt i sin Modstand imod de bestaaende Østersfiskeriforhold, at han har stillet Forslag om at flette Indtægten af Østersfiskeriet paa § 2, hvilket iøvrigt ogsaa vilde være uigjærligt, da man Kontraktmæssig har forpligtet sig for en længere Aarrække. Det forekommer mig, at man for Tiden ikke er saa meget henvist til at se tilbage paa, hvad der tidligere kunde have været gjort for Østersfiskeriet. Der- som jeg forstod det ærede Medlem ret, var hans Mening den, at saavel Fiskeriet som Fiskerne vilde have befrundet sig bedre ved, at Fiskeriet af Østers i Limfjorden havde været frit og staaet aabent for Enhver, selvsølgelig under bestemte Kontrol-